

Lusi Holidej

TIHO VEČE S MERILIN MONRO

Prevela
Tatjana Bižić

■ Laguna ■

Naslov originala

Lucy Holliday

A NIGHT IN WITH MARILYN MONROE

Copyright © Angela Woolfe writing as Lucy Holliday 2015

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Prolog

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.17, Nori

U kiosku na Hitrouu imaju časopis Vi i venčanje!!! Str. 84, je l' tako? Pogledam odmah. Cmok, Libi

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.19, Nori

Boja slonovače, skroz uz telo, s čipkanim rukavima?

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.20, Nori

Božanstveno. Stajala bi ti savršeno. Javi kad hoćeš da dođem u Glazgov da idemo u kupovinu. Počinje nam ukrcavanje. Cmok, L.

*

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.26, Kas

Ne, Kas, ne mogu da se nađem s tobom na odeljenju za obuču u Selfridžisu za 5 min.

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.27, Kas

Zato što upravo ulazim u avion za Majami.

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.28, Kas

S Dilonom.

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.29, Kas

Važi, naći ću se s tobom na odeljenju za obuču u Selfridžisu kad se vratim.

*

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.30, mami

Pobogu, mama, naravno da se ne selim u Ameriku da bih se udala za Dilona. Kas je izvrnula priču kao i obično. Idem samo na odmor.

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.33, mami

Ne, mama, nisam razmišljala šta bih mu rekla ako bi me zaprosio zato što me neće zaprositi. Viđamo se samo tri meseca.

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.34, mami

Ne, mama, ne brine me da neće hteti da kači sebi kamen oko vrata kad već može da mrsi brk za džabe.

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.35, mami

Osim toga moram da ti kažem da je to prilično zastareo pogled na ljubavne veze.

*

Poruka preko Votsapa, 6. sept. 13.02, Nori

Idilično. Cmok, L.

Poruka preko Votsapa, 6. sept. 13.03, Nori

Sve. Hotel. Pogled. Hrana. On. Cmok, L.

Poruka preko Votsapa, 6. sept. 13.05, Nori

Hvala ti što brineš, ali nema razloga. Neću se zaljubiti u njega. Čak ni ja nisam takva glupača. Cmok, L.

*

Poruka preko Votsapa, 7. sept. 18.08, Oliju

Zdravo, Oli, nisam znala da znaš da sam ovde!! Da, videla sam da najavljuju uragan, ali tek za prekosutra, a mi sutra odlazimo. Zovem te kad se vratim. Imaš li nekih vesti o najmu za onaj restoran? Cmok, L.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.13, Nori

Nisam još kod kuće, ne. Imam nekoliko manjih problema na tom polju. Pitam se da ne znaš kako se može lako doleteti iz SAD u Englesku ako nemaš pasoš.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.18, Nori

To je jedan od mojih manjih problema. Pasoš mi je kod Dilona.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.19, Nori

To je drugi od mojih manjih problema. Ne znam gde je Dillon.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.20, Nori

Zato što je poslednje noći u hotelu naleteo na neke poznanike pa smo otišli na nekakvu žurku u Kokonat Grouvu. Posvađali smo se pa sam otišla. Zaboravila da su pasoši kod njega.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.21, Nori

Zato što se nije vratio u hotel i nisam ga videla od tada.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.22, Nori

Ne javlja se na telefon.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.23, Nori

Ne, Nora, nisam zaboravila na uragan.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.27, Oliju

Hvala ti što mi se javljaš, Oli. Nora ti je rekla šta se dešava. Ne mogu da pređem u drugi hotel bez pasoša.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.29, Oliju

Već sam se odjavila iz starog pre nego što sam shvatila da je Dillon nestao u akciji. Osim toga, najjeftinije noćenje tamo košta 800\$. Osim toga, sad je pretrpan ovdašnjim svetom koji je u strahu od uragana pobeo iz malih kuća.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.42, Kas

Ne, Kas, ne mogu da ti poneseš Kilsov losion za telo ako ga naručiš naveliko.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.46, Kas

Da, Kas, poznat mi je odnos funte i dolara.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.48, Kas

ZATO ŠTO NE MOGU DA SE MRDNEM IZ MAJAMIJA JER NEMAM PASOŠ. NEMAM HOTELSKU SOBU, NA RAČUNU IMAM 26 FUNTI, U DŽEPU 17 DOLARA, A PRIBLIŽAVA SE URAGAN.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 18.53, Nori

Kriza izbegnuta!!! Noćim na stadionu Dolfinsa.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 18.55, Nori

Nije tako loše, časna reč. Svi su vrlo prijateljski raspoloženi. Upoznala sam jednu finu porodicu iz Arizone, pozajmili su mi vreću za spavanje i spremaju mi hotdog na svom portabl roštilju. Ovde je u stvari vrlo veselo i trenutno vlada bodar duh!

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 18.57, Nori

Ne, i dalje se ne javlja na telefon.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 19.01, Nori

Oko čega smo se posvađali? Ma bezveze, stvarno.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 19.06, Nori

Da, dobro. Zato što je flertovao s drugom.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 19.08, Nori

Norvežanka. Manekenka za kupaće kostime. Nešto nisam sigurna da je to sad važno.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 20.44, Nori

Obuzima me blaga sumnja da fina porodica iz Arizone možda pripada fanatičnom kultu Sudnjeg dana, u koji pokušavaju da uvedu i mene.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 20.56, Nori

Da, definitivno pripadaju fanatičnom kultu Sudnjeg dana, u koji pokušavaju da uvedu i mene.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 21.22, Oliju

Dobro sam. Moram da priznam da postaje pomalo strašno ovde. Vetar huči oko stadiona. Osim toga možda sam nehotice pristupila fanatičnom kultu Sudnjeg dana. Učinilo mi se da sam time jeftino platila vreću za spavanje i hotdog, ali sad počinjem ozbiljno da se kajem.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 22.23, Nori

Čoveče, Nora, ovde postaje stvarno strašno. Vetar je sve jači. Ljudi plaču, mole se. Ne samo ovi iz fanatičnog kulta Sudnjeg dana nego i normalan svet. Signal mi se gubi. Šaljem ti poruku čim budem mogla. Volim te. Izvini zbog svega ovoga. Cmok, L.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 22.26, Kas

Kas. Upala sam usred najgoreg uragana koji je snašao Floridu u poslednje dve decenije. Ne znam kad ću se i hoću li se ikada

izvući odavde. Znači ne, neću moći danas da se nađem s tobom u Selfridžisu da ti kupujemo cipele.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 22.29, Kas

Ne, Kas, ne može uopšte nigde ni približno da se svrsta među katastrofe.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 22.31, Oliju

Volim te, Oli. Cmok, L.

Prvo poglavlje

Bio je to važan trenutak sinoć kad mi je baba pokucala na vrata hotelske sobe i uručila mi kutiju u kojoj se nalazi oko sedamnaest slojeva papira, a ispod njih njen veo s venčanja.

Strahovito važan trenutak, zaista.

Moja baba nije baka puna topline i zagrljaja – niko s tatine strane nije pun topline i nežnosti; doduše, sad kad malo razmislim o tome, niko ni s mamine strane nije pun topline i nežnosti – ali sam je uvek pomalo obožavala. Zbog toga što je odlučila da svoj veo s venčanja da meni, a ne nekoj od kćeri tatine braće, osećam se, pa... kao da sam stvarno posebna. Što je lepo, za promenu.

Dobro, u redu, još više bih se osećala kao da sam posebna da baba nije dodala, dok me je gledala kako otvaram kutiju: „Dala bih ti i venčanicu, Libi dušo, ali bojim se da ti nemaš baš tako tanušan struk kao ja kad sam je nosila.“

Svejedno, ipak je to bio važan trenutak. Simbolični gest kojim je moja superglamurozna baka pokazala da me ceni.

Osim toga, činjenica je i to da je veo fantastičan.

Časna reč. Nema šanse da ćete išta slično naći i u jednom butik u venčanica uzduž i popreko cele zemlje: ručno rađena čipka najnežnije nijanse slonovače, prozirni deo otprilike dužine podlaktice pada preko lica, a pozadi je šlep skoro tri metra dugačak. (Baba se udala u seoskoj crkvi u svom rodnom Šropširu, ali je ceo svoj nevestinski stil osmislila prema Grejs Keli, svom filmskom idolu – otuda taj teatralno dugačak veo, koji je do oltara pridržavalo osam deveruša.) Kad ga stavim, i ja izgledam fantastično, i ne samo zato što je prozirna čipka koja pada preko lica ekvivalent sočiva na kameri zamazanog vazelinom da bi se prikrila nesavršenstva. Možda je to zbog nečeg u tome kako veo pada, zbog toga kako izgledam kad mi je kosa sklonjena s lica da bih mogla da ga namestim, ili zbog te nijanse slonovače koja mi se tako lepo slaže s tenom... kakav god bio razlog, osećam se malčice zanosno, pošteno da vam kažem.

Evo sad mi dugačkim koracima prilazi Oli, u pomalo umekšanom fokusu, posmatran ovako kroz čipku. Pruža obe ruke, sklanja veo da mi vidi lice i osmehuje mi se. Oči su mu beskrajno nežne, trenutak-dva ništa ne govori.

„Zbog čega si, pobogu“, kaže konačno, „stavila ovo na glavu?“

„Babin je. Došla je i donela mi sinoć.“ Ponovo spuštam veo, jer želim da se na još jedan blaženi časak vratim umekšanom fokusu. „Stoji li mi lepo?“

„Divno. Samo – nemoj da mi odgrizeš glavu zbog ovoga što ću reći, Libi – zar ne bi trebalo da ostaneš pri nekom jednostavnom šeširu ili nečem sličnom? Ipak se ne udaješ ti, na kraju krajeva.“

„Znam“, uzdahnem. Krišom se pogledam još jednom, živu sliku nevestinske ljupkosti u stilu Grejs Keli (pa, bar manje-više), u velikom ogledalu u uglu moje hotelske sobe.

„Naravno da ga neću staviti za tatino i Fibino venčanje, iako iskreno da ti kažem, ne znam da li bi Fibi imala prava da mi zameri – baba ga je ponudila njoj, ali je ona odbila...“

Ovim nimalo nije umanjena moja radost zbog činjenice da je baba posle toga veo ponudila meni. Razume se da se nadurila što je buduća snaha odbila da nosi veo jer bi joj sakrio božanstvenu figuru, ali nije zbog toga došla sinoć i dala veo meni umesto Fibi. Njoj bi ga ionako samo pozajmila, a meni ga je predala u *nasledstvo*... ako ta reč može da se upotrebi, s obzirom na to da je baba još izrazito živa.

„Svejedno“, kaže Oli nasmevano, „nisam ubeđen da bi Fibi bila oduševljena ako bi joj se gošća na venčanju pojavila s tri metra dugim čipkanim velom. Naročito ne ako joj je ta gošća pastorka.“

Na to se malo lecnem.

„Izvini, izvini.“ Oli podiže ruke. „Znam da je ne zovemo tvojom maćehom. Grešan sam.“

Imam već dosta muka i sa ovom jednom pravom majkom, a i da ne spominjemo kako mi tata nikad nije bio baš toliko tata da bih ženu kojom se ženi smatrala drugom majkom. Nemojte pogrešno da me shvatite: nemam ama baš ništa protiv Fibi, koja mi se učinila kao sasvim prijatna žena kad smo sinoć Oli i ja procaskali desetak minuta s njom pošto smo stigli ovamo u hotel. Samo mislim da će nam svima biti mnogo zgodnije ako se, kad današnji dan mine, vratimo u status učtivih površnih poznanika koji će s vremena na vreme razmeniti poneku poruku i čestitati jedni drugima Božić. Što se tate doduše tiče, već bi i to bilo ogromno poboljšanje u odnosu na ono što sam od njega dobijala prethodnih dvadesetak godina.

„Trebalo bi sad već da pođemo ka oranžeriji, šta misliš?“, pita me Oli dok ja, pomalo preko volje, skidam veo i savijam

ga da ga vratim u kutiju. „Znam da je tvoj tata rekao kako će sve biti sasvim neceremonijalno, ali ne verujem da to ide čak dotle da možemo da se pojavimo posle mlade i mladoženje.“

„Bila bi to blaga ironija ako bi tata sad odjednom počeo da osuđuje kašnjenje kad se ima u vidu da se mog osamnaestog rođendana setio s dve nedelje zakašnjenja.... ali imaš pravo. Treba da pođemo.“

Vraćam se do ogledala da pogledam kako izgledamo zajedno. Sad kad sam skinula veo, imam na sebi samo tamnosivu haljinu kratkih rukava i štikle od antilopa iste boje, što mnogo bolje odgovara tatinom venčanju nego da sam u crnom od glave do pete kao inače. U teget odelu i beloj košulji, s kravatom na pruge, Oli izgleda vrlo doterano i iznenađujuće drugačije nego obično. Sto godina ga već nisam videla ni u čemu sem u beloj kuvarskoj uniformi ili, otkako je pre nekoliko meseci počeo da uređuje za otvaranje sopstveni restoran, širokim farmerkama i majici iskapanoj farbom, tako da sam prijatno začuđena dok ga gledam i prisećam se kako divno ume da se glacne.

„Je l' izgledamo dobro?“, pitam ga susrećući njegov pogled u ogledalu.

Oli nas nekoliko trenutaka oboje pažljivo proučava.

„Đavo i po dobro“, kaže uzvraćajući mi pogled. „Posebno ti. Mnogo mi se dopada ta haljina.“

„Hvala ti, Ol. Izvinjavam ti se unapred“, kažem hvatajući ga podruku i uzimajući drugom rukom šešir, tašnu i maramu za ogrtanje dok polazimo prema vratima, „ako neko od moje rodbine bude pomislio da smo nas dvoje u šemi. Nisam im ja to rekla – ne viđam nikog od njih češće nego jednom u deset godina – ali znaš kako ljudi vole napamet da izvode zaključke...“

„Nema potrebe da mi se izvinjavaš.“

„...a neki bi se možda mogli setiti i da si dolazio sa mnom na dedinu sahranu pre jedanaest godina, tako da će verovatno zapitkivati zašto se još nismo venčali...“

„Doduše, to bi bilo savršeno legitimno pitanje. Da smo stvarno bili zajedno sve ove godine, to jest.“

„...ali trebalo bi da možeš lako da ih izbegneš a da čak i ne moraš da im kažeš da smo nas dvoje samo najbolji prijatelji. Tutni im piće i većina će zaboraviti da je uopšte i razgovarala s tobom.“

„Ne brini, Lib. Meni je izbegavanje nametljivih pitanja dobronamerne rodbine nešto kao uža specijalnost.“

Besprekorno učtiv kao i uvek, Oli mi pridržava vrata da izađem.

Strašno sam zahvalna Oliju što je pristao da pođe sa mnom na tatino venčanje. Znam da nije imao nikakvu naročitu želju da tako provede vikend, da se tegli čak ovamo do Eršira, odakle je Fibi rodom, samo da bi meni pravio društvo na venčanju mog oca. Krajem sledeće nedelje otvara se njegov restoran, tako da Oli ima čime da se bavi u sopstvenom životu.

Valjda sam mogla da pozovem Adama da pođe sa mnom, pošto on i ja stvarno *jesmo* zajedno, ali tek oko dva meseca. Da, sve ide fantastično između nas dvoje – *ozbiljno* dobro – ali mi se svejedno čini da je malo prerano da ga strpam u taj kotao napregnutih susreta i komplikovanih osećanja koji će, što se mene tiče, neizbežno obeležiti tatino venčanje. Oli je pristao da pođe sa mnom čim sam mu pre tri meseca rekla kako sam se iznenadila (u redu, šokirala) kad mi je stigla pozivnica, a ja ionako nikog drugog na svetu ne bih radije povelala da mi štiti krilo.

(Da i ne spominjemo činjenicu da nikom nisam rekla da smo Adam i ja, da kažem to finom, jasnom terminologijom s Fejsbuka koja nikad zapravo ne važi u stvarnom životu – u svakom slučaju, bar ne u mom životu – „u vezi“. Nisam još rekla čak ni Nori, Olijevoj sestri i mojoj najboljoj prijateljici. Kao što rekoh, još smo na početku, a... prethodna moja veza okončala se takvom nemilosrdnom katastrofom – sasvim doslovno – da sad prilično oklevam da objavim kako sam ponovo pošla tim putem, pa makar i sa čovekom koji je sušta suprotnost mom bivšem momku Dilonu.)

Koliko god da sam mislila da sam zahvalna Oliju, postala sam još zahvalnija kad je pre petnaestak minuta tata prišao oltaru sa svojom mladom.

Ne znam šta me je spopalo, ali odjednom sam osetila ogromnu knedlu u grlu, i to ne onako kao kad se spremate da zasuzite od radosti na nečijem venčanju. Zato je bilo divno potražiti s moje desne strane Olijevu ruku, a još divnije što nisam morala mnogo da tražim jer je Oli već pružio ruku ka meni.

Dobro je što baba, koja mi je bila s druge strane, nije primetila taj kratak ali važan stisak ruku, zato što sigurno ionako već ima razne ideje o nama dvoma.

A sad sam *sasvim* sigurna da ima razne ideje, jer samo što smo svi izmyleli iz oranžerije, gde je ceremonija obavljena, u sunčan ali hladan hotelski park da popijemo piće na otvorenom, kad me je ona zgrabila za lakat i rekla mi: „Libi dušo, tvoj Oli je potpuno *divan*.“

„Znam.“ Hvala bogu pa je potpuno divni Oli otišao da nam nađe po čašu šampanjca, tako da ne moram prećutno da mu se izvinjavam nadajući se da baba neće primetiti. „Samo što on u stvari nije *moj* Oli, bako. Drug mi je.“

„O.“ Babino lice, čudesno pošteđeno bora za njenih osamdeset i nešto godina (držite mi palčeve da osim vela i to

nasledim od nje), malčice se snuždi. „Šteta. Upamtila sam ga kad ste dolazili dedi na sahranu. Poslao mi je i vrlo milo pisamce sa saučešćem. Dakle ako ti je samo drug, reci mi: šta nije kako treba s njim?“

„Sve je u redu s njim. Zaboga, nema ničeg što nije kako treba s njim! Samo je... nismo zajedno“, objašnjavam. Tačnije, ne uspevam da objasnim. Zato nastavljam: „Sećaš se moje drugarice Nore? Bile smo kod tebe nedelju dana onog leta kad nam je bilo četrnaest ili petnaest godina. Oli je njen brat.“

Baba malo razmisli o ovome. „Ne znači ako je nečiji brat da ti ne bi bio i više nego solidan momak“, kaže oporo.

Protiv toga valjda nema šta da se kaže. Ionako se ne bih usudila da se prepirem s babom, koja bez obzira na venčanicu i veo u stilu Grejs Keli, u stvari ima više zajedničkog sa svojim drugim filmskim idolom – Ketrin Hepbern. Barem što se oštine jezika tiče. Zapravo i obučena je danas kao Ketrin Hepbern, u predivne šaljvare od krem svile i crni kimono žaket, a oko vrata nosi – što me je dirnulo, jer nas dve i nismo tako bliske kao što bi baba i unuka možda mogle da budu – dugačku ogrlicu od perli koju sam joj napravila i poslala pre nekoliko meseci za osamdeset peti rođendan. (Trebalo bi možda da dodam da sam ja dizajnerka nakita, tako da ovo nije bio baš toliko „uradi sam“ poklon kao što ste možda pomislili.)

„Kako god okreneš, svakako ne bi mogao da bude gori od onog... kako beše ime onom s kojim si taman bila prestala da se viđaš kad smo se poslednji put čule? Onom što te je ostavio u Meksiku usred zemljotresa.“

„U Majamiju. I bio je uragan.“ Što se tiče toga da me je ostavio, tu nažalost ne mogu da je ispravim. „Zove se Dilon.“

„Tako je. Po čemu bi ti ovaj fini Oli bio gori nego čovek koji te ostavi da se sama suočavaš s prirodnom katastrofom? Ti

ne bi ostavio Libi da se sama suoči s prirodnom katastrofom“, oštro pita Olija, koji se kao na nekakav znak pojavio baš u tom času noseći tri čaše šampanjca i spretno balansirajući dvema u istoj ruci, „zar ne?“

„Izvinite, gospođo Lomaks?“

„Ti ne bi ostavio Libi u Maleziji dok se bliži cunami.“

„Naravno da ne bi“, kažem brže-bolje, pre nego što Oli uklaviri da to mi razgovaramo o Dilonu, zato što njih dvojica nisu jedan drugom ni najmanje simpatici. „Hvala za šampanjac, Oli. Da li bi htela još nešto da ti Oli donese, bako?“

„Ne, ali može da pleše sa mnom.“

Kraljevski pokazuje ka malom osmougaonom podijumu za ples postavljenom verovatno preko popločanog dela dvorišta. Neposredno iza njega dopiru zvuci džez trija čiji se članovi, po licu bi im se reklo, nasmrt dosađuju.

„Ne znam da li je to baš najbolja ideja, bako...“ Ne bih htela da odvuče sirotog Olija u svoju jazbinu i zahteva da joj tačno obrazloži zbog čega nas dvoje nismo ljubavni par. Na kraju krajeva, Oli je pristao da dođe danas sa mnom, ali to ne znači da je unapred prihvatio i da bude podvrgnut unakrsnom ispitivanju. „Niko drugi još ne pleše... a možda bi tata i Fibi hteli da zaplešu prvi.“

„Fino, a ja bih htela sina koji me ne sramoti zanemarujući svoje očinske dužnosti“, odseče na to moja baba. Nikad direktnije nije prokomentarisala tatin odnos prema meni, o kome se među nama zapravo uopšte ne govori. „Šta ćeš, ne može se uvek imati sve što se hoće, zar nije tako, Libi?“ Dodaje mi svoju šampanj-čašu, pa se okreće Olijuu. „Hoćemo li?“

Oli izgleda kao da mu je i zabavno, a istovremeno je i prestravljen, ali u svakom slučaju, ne odbija. Spušta čašu na obližnji stočić na rasklapanje na kome se nalazi hladna

zakuska, pogleda me izvijajući obrve, pa džentlmenski nudi ruku mojoj babi da je povede na plesni podijum.

Posmatram ih, skamenjena i opčinjena, kako počinju da se kreću iznenađujuće lepo. Baba ima oba kolena veštačka, a za Olija uopšte nisam imala pojma da zna stvarno da pleše. Poslednji put kad sam ga videla da pleše bilo je za četrdesetu godišnjicu braka njegovih roditelja, pre koju godinu, kad se prilično napio i s vremena na vreme veselo izvodio po nekoliko trapavih, nekoordiniranih plesnih koraka.

Gledajte ga samo sada, kako vrti moju baku po plesnom podijumu kao da ima u sebi ponešto od Freda Astera i ponešto od Patrika Svejzija. Plešu, hvala bogu, suviše živahno prema penzionerskim merilima da bi baba mogla da povede razgovor, tako da ću uz malo sreće uskočiti i zatražiti da nastavim ples s Olijem pre nego što me ona izbruka postavljaajući mu nezgodna pitanja...

„Libi.“

Okrećem se da vidim ko me je to oslovio tik iza leđa.

Iza mene stoji tata, obgrlivši jednom rukom Fibi, a drugom lepu tamnokosu devojkicu koja je upravo odigrala ulogu Fibine deveruše: njenu sedamnaestogodišnju kćerku Rouzi.

Sve do sinoć nisam ni znala da Fibi ima kćerku. Istini za volju, i za Fibi sam čula tek kad mi je u aprilu u inboks stigla elektronska pozivnica za venčanje, a s tatom sam od tada razmenila samo nekoliko sasvim kratkih poruka preko mejla, koje su se u potpunosti bavile pitanjem hoće li on moći da mi obezbedi popust za hotelsku sobu kao članu porodice. (Ispostavilo se da može, što je otprilike najporodičniji tatin postupak prema meni u poslednjih trideset godina.) Sve pojedinosti o tome kako su se upoznali, koliko su dugo već zajedno i ostalo bile su mi savršena nepoznanica sve do juče. Tek koliko da se zna, sinoć sam saznala da su se

upoznali prošlog septembra, kad je Fibi počela da predaje govornu terapiju na istom univerzitetu na kome tata predaje teoriju i istoriju filma. Istovremeno sam saznala i za Rouzi, moju novostečenu – ne mogu a da se malo ne lecnem na ovo – polusestru.

„Tata“, kažem. „Fibi. Čestitam.“

Zatim, pošto on to svakako neće uraditi ako ne uradim ja, ovlaš zagrlim tatu, a onda i Fibi.

„Jao, hvala, Libi.“ Fibi ima četrdeset godina i izgleda da ti pamet stane, u struku je tanka kao osa, dekolte na venčanicijoj je vrlo, vrlo dubok. Uzvraća mi zagrljaj ljubazno, mada pomalo rasejano. „Divno je od tebe što si prešla tako dug put dovd, srce.“

„Ah, nije to ništa! Lepo je što ste me pozvali.“

„Milo mi je što si mogla da dođeš“, kaže mi tata s jednim od svojih retkih i izrazito brzoprolaznih osmeha. „Znam da imaš mnogo posla u poslednje vreme.“

„Stvarno, tata, nipošto ovo ne bih propustila.“

Na trenutak zavlada tišina.

Eto ovo je, upravo je ovo razlog što sam danas ovamo pavela Olij, a ne Adama. Ovi neprijatni trenuci od kojih ti dođe da zaškruguješ zubima. Pritom je čak bolje nego inače, verovali vi meni ili ne. Do prošlog leta godinama se nisam čak ni čula s tatom. Trebalo mi je prilično slepe hrabrosti i malo blagog podsticanja koje mi je pružila... jedna moja nova prijateljica... da bih probila taj led.

„Trebalo bi da se upoznaš s novom polusestrom!“, poletno kaže Fibi.

Žacnem se, ali hvala bogu, niko nije primetio.

„Rouzi, ovo je Libi. Libi, ovo je Rouzi.“

„Zdravo“, kažem.

„Zdravo“, kaže Rouzi.

„Rouzi sad polazi u poslednji razred srednje“, nastavlja Fibi, „i razmišlja šta bi upisala da studira. A ti, Libi... ti radiš u juvelirnici, zar ne?“

„Ovaj, ja zapravo sama dizajniram nakit.“

„Znači imaš umetničku crtu! Baš lepo. Rouzi isto ima dara za umetnost. Razmišlja o tome da upiše likovnu akademiju ili možda nešto vezano za pozorišni dizajn... O! Trebalo bi da odem da se pozdravim s Dženi i Nikom... ne, ne, Edi, ti ostani ovde“, odlučno kaže tati, koji nastoji da umakne s njom, „i popričaj lepo s Libi, odavno se niste videli. Pomozi devojkama da pročavrljaju!“, dodaje gestikulirajući prema Rouzi i meni. „Učestvuj dok se malo ne upoznaju!“

Neće to biti lak zadatak za tatu, budući da me ni on sam ne poznaje. Pošto sam i sama malčice panično pogledala ka plesnom podijumu, gde je Oli sad krajnje zadubljen (jao, gospode) u razgovor s mojom babom – ipak se sažalim na njega i rešim da će najbolje biti ako preuzmem razgovor u svoje ruke.

„Znači, Rouzi, upisuješ fakultet!“

„Aha“, klimne Rouzi glavom. Lepa je u nežnozelenoj haljini deveruše i odaje izvesni utisak samopouzdanja, koji nagoveštava da je u školi omiljena u društvu. Ne primam lično njenu nezainteresovanost za mene, mislim da proističe samo iz činjenice da sam za Rouzi ja prosto dosadno starije stvarenje koje ništa ne zna o njenom društvenom životu. „Kao što ti mama upravo reče.“

„Tako je. Dakle pozorišni dizajn možda?“

„Ne ako bude bilo po mome“, kaže na to tata. „Da znaš, ova devojka je vrhunski kandidat za najbolje studije medija i komunikacije u zemlji. Trudim se da je ubedim da se prijavi na Kingston, zato što je to jedan od najboljih univerziteta

ako hoćeš da stekneš izvanredno sveukupno obrazovanje o medijima. Posle na trećoj godini može da uzme istoriju filma kao glavni predmet.“

Preneražena sam što se tata uopšte interesuje za predstojeći treći stepen Rouzinog obrazovanja, a kamoli što je čak ovoliko angažovan oko toga. „Voliš znači film, Rouzi?“

„Čoveče, da, obožavam. Posebno klasike. Edi je mene i mamu upoznao s mnogima od njih. Nedeljom imamo veće starih filmova, pozovem svoje društvo, i tako to...“

„A ja se trudim da ne budem matori gnjavež i ne zaustavljam film svakih pet minuta da bih im držao predavanje o svemu na šta bi trebalo da obrate pažnju“, upada tata i zadovoljno se nasmeje.

Dobro ste čuli: *zadovoljno nasmeje*.

Nikad ga u životu nisam čula da se nasmejao.

„Nisi ti uopšte loš, Edi“, kaže Rouzi i smeje se i sama. „Ionaako te, ako preteraš, pošaljemo da nam doneseš još kokica.“

„Znači na to se ja svodim, je li?“ kaže tata i opet se – još jednom – nasmeje. „Doktorat, i tolike godine iskustva, i autor visoko cenjene knjige o istoriji kinematografije, a ti i tvoji drugari samo hoćete da me otpremite po još kokica!“

„Kad smo već kod tvoje knjige, moj drug Džasper je čita preko raspusta i kaže da je fantastična. Strava koliko je naučio iz nje.“

„Pred Džasperom je očigledno svetla budućnost!“, odgovara na to tata. Šali se samo delimično.

Naravno, on se uvek najpompeznije ponaša kad je reč o Njegovoj Knjizi, što je valjda dobro na neki način, jer je upravo zbog pisanja te knjige, koja je imala potpunu prevlast nad njegovim životom, bio takav bedan otac, koga jedva da sam koji put i videla za više od dvadeset pet godina.

Možda mu je to što je knjiga konačno izašla prošle godine i omogućilo da bude tako očigledno angažovan počim Rouzi.

U tom trenutku mi neko blago dotakne lakat. Oli je prišao da nam se pridruži.

Nisam se baš doslovno bacila ka njemu kao davljenica ka pojasu za spasavanje, ali bilo je otprilike tu negde slično.

„Zdravo“, kaže Oli i pruža ruku, uljudno ali hladno, mom ocu. „Čestitam, gospodine Lomakse.“

„A, hvala... ti si beše Oskar, je li tako?“

„Oli“, ispravljam ga ja.

„Jesi li ti Libin dečko?“ pita Rouzi, kojoj je odjednom živnulo interesovanje za mene.

Ili tačnije rečeno, za Olija.

Bar pretpostavljam da je to bio podsticaj za silno pućenje usana i zabacivanje kose koje iznenada nastaje.

Oli zaista lepo izgleda danas, u elegantnom odelu, sa svetlom kosom prilično urednom za promenu, tako da valjda ne mogu da krivim Rouzi zbog pućenja usana i zabacivanja kose, mada to u meni izaziva nekakvo osećanje... incestuoznosti. Rouzi mi je novostečena (opet se žacnem) polusestra, a Oli mi je gotovo kao brat.

„Ne, ne“, odgovaram brže-bolje da ne bi morao Oli, „on mi je samo prijatelj.“

„Aha“, značajno kaže Rouzi, kao da će Oli, tako prigodno bez devojke, iznebuha rešiti da je sedamnaestogodišnji devojčurak ono pravo za njega, kome su trideset tri godine, i ugrabiti je da plešu i da se ljube.

„Došao sam da pitam jesi li za ples, Libi“, kaže Oli taktično ignorišući Rozin rečiti govor tela i okrećući se ka meni. „Čini mi se da sam, nažalost, izmorio tvoju baku, tako da sam ostao bez partnerke, a stekao sam utisak da se ovaj džez trio raduje poletnim plesačima, pa ako si raspoložena...?“